

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžf/8/2012
Identifikačné číslo spisu:	3011200404
Dátum vydania rozhodnutia:	31.01.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Baricová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:3011200404.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Milana Moravu v právnej veci žalobkyne obchodnej spoločnosti UNIPRINT, s. r. o., so sídlom v Považskej Bystrici, Nová č. 2419, zastúpenej advokátom JUDr. Eugenom Kostovčíkom, so sídlom v Košiciach, Gelnická 33, proti žalovanému Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná ul. č. 63, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. I/226/7412-54596/2011/990600-r z 13. mája 2011 a č. I/226/7408-54592/2011/990600-r z 13. mája 2011, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 11S/55/2011-57 z 19. októbra 2011, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 11S/55/2011-57 zo 19. októbra 2011 m e n í tak, že rozhodnutia žalovaného č. I/226/7412-54596/2011/990600-r z 13. mája 2011 a č. I/226/7408-54592/2011/990600-r z 13. mája 2011 z r u š u j e a vec v r a c i a žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v sume 132 eur titulom súdneho poplatku a v sume 876,86 eura titulom trov právneho zastúpenia na účet JUDr. Eugena Kostovčíka, advokáta v Košiciach do troch dní.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žaloby žalobkyne, ktorými sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. I/226/7412-54596/2011/990600-r a č. I/226/7408-54592/2011/990600-r obidve zo dňa 13.05.2011. Rozhodnutím č. I/226/7412-54596/2011/990600-r zo dňa 13.05.2011 žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Považská Bystrica č. 670/230/3019/11/Sed zo dňa 26.01.2011, ktorým bol žalobkyni vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2005 v sume 6.333,59 eura. Rozhodnutím č. I/226/7408-54592/2011/990600-r zo dňa 13.05.2011 žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Považská Bystrica č. 670/230/2925/11/Sed zo dňa 25.01.2011, ktorým bol žalobkyni vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2005 v sume 2.009,12 eura. Obidve rozhodnutia s odôvodnením,

že žalobkyňa si neoprávnene uplatnila v zdaňovacom období september 2005 a v zdaňovacom období apríl 2005 odpočet dane z dodávateľských faktúr od dodávateľov obchodných spoločností TINGO, s. r. o., so sídlom v Novom Neste nad Váhom a IXUS, s. r. o., so sídlom v Novom Meste nad Váhom.

Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) posudzujúc správnosť záverov daňových orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 49 ods. 1, 2 a § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 222/2004 Z. z., alebo „zákon o DPH“) ako aj z ustanovenia § 15b ods. 3 písm. a/ zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“) a dospel k záveru, že námietky žalobcu dôvodné nie sú. Krajský súd vyslovil, že napadnuté rozhodnutia obsahujú odôvodnenie zodpovedajúce ustanoveniu § 48 ods. 6 zákona o správe daní, žalovaný sa vysporiadal s námietkami žalobkyne a jej právo v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky porušené nebolo. Keďže žalobkyňa v žalobe neuviedla, s ktorou námietkou uvedenou v odvolaní sa žalovaný nevysporiadal, krajský súd túto námietku nepovažoval za dôvodnú. Krajský súd ďalej uviedol, že názor žalobkyne, že dodatočné platobné výmery z 25.01.2011 a z 26.01.2011 treba považovať za nulitné rozhodnutia, nemajúce právne účinky, keďže vyrubenie dane po opakovanej daňovej kontrole oproti daňovému priznaniu je v priamom rozpore s ustanovením § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona o správe daní, nie je správny. Totiž prijatie tohto právneho názoru by v praxi úplne znemožňovalo vyrubenie dane po opakovanej daňovej kontrole, čo zákonodarcu opri za vedení inštitútu opakovanej daňovej kontroly určite nemal na mysli. Krajský súd zaujal názor, že úkon správcu dane označený ako opakovaná daňová kontrola, je potrebné hodnotiť podľa obsahu to ako preverenie výsledkov daňovej kontroly v rámci konania o opravných prostriedkoch, čo nie je opakovanou daňovou kontrolou (§ 15 ods. 3 písm. a/ zákona o správe daní). V prípade žalobcu nebola vykonaná opakovaná daňová kontrola, ale len preverenie výsledkov daňovej kontroly, a preto vydanie dodatočných platobných výmerov zo dňa 25.01.2011 a 26.01.2011 možné bolo a zákon tým porušený nebol. Z uvedených dôvodov podľa názoru krajského súdu dodatočné platobné výmery nemožno hodnotiť ako nulitné právne akty. Pokiaľ ide o námietku žalobkyne k nedostatočne zistenému skutkovému stavu, krajský súd uviedol, že žalobkyňa ani v žalobe neuviedla žiaden konkrétny dôkaz, ktorým by vyvrátila závery žalovaného, len v rovine všeobecnej poukazovala na porušenie ustanovenia § 2 ods. 3 zákona o správe daní.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnej žalobkyni jej náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa žiadajúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší obidve rozhodnutia žalovaného vráti mu vec na ďalšie konanie. Namietala, že krajský súd nepostupoval podľa ustanovenia § 112 ods. 1 a § 167 ods. 1 OSP, pretože nerozhodol o spojení vecí uznesením, a preto nemohol rozhodovať o dvoch samostatných žalobách jedným rozsudkom a nemohol žalobu zamietnuť.

Podľa žalobkyne odôvodnenie rozsudku krajského súdu nezodpovedá požiadavke vyplývajúcej z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj „Dohovor“), v zmysle ktorej je aj s ohľadom na ustanovenie § 157 ods. 2 OSP, je povinnosťou súdov uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založili.

Žalobkyňa poprela, že v žalobe neuviedla konkrétne s ktorou jej námietkou sa žalovaný nevysporiadal. Poukazovala na to, že v oboch žalobách v čl. II. bod 8 uviedla, že žalovaný postupoval v rozpore s ustanovením § 48 ods. 6 zákona o správe daní, so zásadnou námietkou žalobkyne uvedenou v čl. I odvolania sa nezaoberal. Namietala, že vyrubenie dane po opakovanej daňovej kontrole oproti daňovému priznaniu je v priamom rozpore s ustanovením § 44 ods. 6 písm. b/ bod. 1 zákona o správe daní. Žalovaný však argumentoval povinnosťou vydať rozhodnutie vo vyrubovanom konaní, čo žalobkyňa nenamietala. Keďže žalovaný tento inštitút nerozlišuje od vydania rozhodnutia vo vyrubovanom konaní, potom sa s námietkou nemohol kvalifikovane vysporiadať. Z týchto dôvodov sú potom rozhodnutia podľa názoru žalobkyne nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov.

Ďalej žalobkyňa namietala, že podľa názoru krajského súdu nebola vykonaná opakovaná daňová kontrola. Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky rozhodnutiami z 25.08.2008 na základe odvolania žalobkyne zrušilo pôvodné prvostupňové rozhodnutia Daňového úradu Považská Bystrica a vec vrátilo

na ďalšie konanie. Poukazovala na to, že vydaním a doručením uvedených rozhodnutí bolo konanie o opravných prostriedkoch, v danom prípade odvolacie konanie právoplatne ukončené. Ďalej namietala, že krajský súd uviedol, že žalovaný predložil súdu zápisnicu z porady z mája 2010 za účasti Ministerstva financií Slovenskej republiky, kde uviedli názory na vyrubovacie konanie za podmienok uvedených v ustanovení § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona o správe daní. Podľa názoru žalobkyne ide iba o púhe konštatovanie bez toho, aby z uvedeného listinného dôkazu krajský súd prijal právne relevantný záver. Žalobkyňa uviedla, že krajský súd účelovo neuvádza, že v tejto zápisnici je potvrdené tvrdenie žalobkyne, že vyrubenie dane po opakovanej daňovej kontrole oproti daňovému priznaniu je v priamom rozpore s ustanovením § 44 ods. 6 písm. b/ bod. 1 zákona o správe daní, pričom na túto skutočnosť upozornil krajský súd zástupca žalobkyne na pojednávaní. Žalobkyňa súčasne poukazovala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžf/14/2010 z 21.04.2011.

Ďalšia námietka žalobkyne spočívala v tom, že pokiaľ krajský súd poukazuje na svoj rozsudok sp. zn. 13S/4/2008, ktorým zrušil rozhodnutie Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/226/11615-83538/2007/990596-r vo veci dane z príjmov za rok 2005, kde správca dane neuznal daňové výdavky okrem iného aj od spoločnosti IXUS, s. r. o. a TINGO, s.r.o., napriek tomu, že v označenom rozsudku ide o daň z príjmov, skutkový stav bol úplne identický, rozsudok krajského súdu sp. zn. 11S/55/2011 je však v extrémnom rozpore s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 13S/4/2008. Žalobkyňa v tejto súvislosti poukazovala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/91/2008 z 20.10.2009, v ktorom súd uvádza, že účelom súdneho rozhodovania je zjednocovať aplikáciu právnych predpisov na daný právny stav, a preto je potrebné postupovať podľa judikovaného ustanovenie vo všetkých prípadoch, ktoré sú skutkovo porovnateľné alebo obdobné.

Ďalej žalobkyňa uviedla, že nevylučuje, že spoločnosti TINGO, s. r. o. a IXUS, s. r. o. vystavovali aj fiktívne faktúry, avšak uvedené zistenie nie je možné zovšeobecňovať. Nie je totiž vylúčené, že niektoré obchody boli skutočne zrealizované, boli vyhotovené faktúry, avšak uvedené spoločnosti nepodávali daňové priznania a neodvádzali dane. Nie je preto pravdivé tvrdenie krajského súdu, že vedomosť o fiktívnych obchodoch mala aj samotná žalobkyňa.

Žalobkyňa poukazovala aj na to, že R. bol vypočutý v ústave na výkon trestu odňatia slobody a správca dane využil výpovede K. a R., ktoré zaobstaralo Prezídium Policajného zboru a žalobkyni nie je známe, či voči menovaným a V. je alebo nie je vedené trestné stíhanie. Podľa názoru žalobkyne, ak žalovaný až vo svojich stanoviskách k žalobám uviedol, že išlo o svedkov v trestnom konaní, uvedené nič nemení na to, že ak podľa daňových orgánov tieto osoby vyhotovovali fiktívne doklady, ide o osoby neverohodné. Ďalej žalobkyňa uviedla, že nezodpovedá skutočnosti tvrdenie krajského súdu, že svedkovia V., I., I. a W. ako konatelia, resp. zástupcovia dodávateľov potvrdili len fiktívne obchody. Napr. Y. bol vypočutý v ústave na výkon trestu odňatia slobody uviedol, že tovar bol dodaný vždy podľa faktúr, ktoré vypisoval W.. Podľa názoru žalobkyne z výpovedí I., a Y. nie je možné jednoznačne usúdiť, že dodanie tovaru sa reálne neuskutočnilo.

V závere svojho odvolania žalobkyňa uviedla, že krajský súd neposkytol žalobkyni žiadnu ochranu pred nezákonnými rozhodnutiami správnych orgánov a nezabezpečil mu ani minimálne potrebnú kvalitu procesu. Práve naopak krajský súd v snahe obhájiť závery žalovaného preklasifikoval opakovanú daňovú kontrolu na preverenie výsledkov daňovej kontroly v rámci konania o opravných prostriedkoch. Tento záver považuje žalobkyňa za arbitrárny, je dôkazom absencie vedomostí súdu, ide o spochybnenie princípov nezávislosti súdu a teda aj marenie práva na súdu ochranu zaručenú ústavou.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie žalobkyne navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Skonštatoval, že žalobkyňa v odvolaní uvádza tie isté námietky, ktoré boli predmetom súdneho pojednávania na krajskom súde, a preto sa pridrižiava v celom rozsahu svojho písomného stanoviska k žalobe zo dňa 15.08.2011 a napadnuté rozhodnutia zo dňa 13.05.2011, ako aj prvostupňové rozhodnutia správcu dane považuje za vydané v súlade s právnymi predpismi.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je dôvodné.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, u ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten o koho práva v konaní ide.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/226/7412-54596/2011/990600-r zo dňa 13.05.2011, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Považská Bystrica č. 670/230/3019/11/Sed zo dňa 26.01.2011, o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2005 v sume 6.333,59 eura a rozhodnutia žalovaného č. I/226/7408-54592/2011/ 990600-r zo dňa 13.05.2011, ktorým žalovaný potvrdil dodatočný platobný výmer Daňového úradu Považská Bystrica č. 670/230/2925/11/Sed zo dňa 25.01.2011, o vyrubení rozdielu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2005 v sume 2.009,12 eura. Obidvoma rozhodnutiami boli potvrdené dodatočné platobné výmery vydané v zmysle § 44 ods. 6 písm. b/ bod. 1 zákona o správe daní, a teda rozhodujúcim pre posúdenie veci je predovšetkým posúdenie, či bol tento postup správcu dane v súlade so zákonom.

Ďalšou skutočnosťou rozhodujúcou pre posúdenie veci je posúdenie, či žalobkyňa splnila podmienky ustanovenia § 49 ods. 1, ods. 2 a § 51 ods. 1 zákona o DPH, a teda či v konaní preukázala, že vecné plnenia fakturované spoločnosťami IXUS, s. r. o. a TONGO, s. r. o. boli žalobkyni vôbec dodané, a či tak žalobkyňa v konaní uniesla dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) po oboznámení sa so spisovým materiálom ako aj obsahom administratívneho spisu dospel k záveru, že rozhodnutie správneho orgánu nie je v súlade so zákonom a že pokiaľ krajský súd žalobu zamietol, rozhodol tak bez náležitého vysporiadania sa s námietkami žalobkyne, ako aj bez náležitého oboznámenia sa s obsahom pripojeného administratívneho spisu.

Z obsahu žalôb ako aj vyjadrenia žalovaného vyplýva, že správca dane vykonal u žalobkyni daňovú kontrolu na daň z pridanej hodnoty za jednotlivé mesiace zdaňovacieho obdobia roku 2007. Výsledkom daňovej kontroly bolo vyrubenie dane z pridanej hodnoty dodatočnými platobnými výmery. Tieto dodatočné platobné výmery napadla žalobkyňa odvolaním a žalovaný ako odvolací orgán tieto dodatočné platobné výmery zrušil a správcovi dane zaslal podnet na vykonanie opakovanej daňovej kontroly. (Toto konštatovanie vychádza z totožného tvrdenia žalobkyne ako aj žalovaného, pričom túto skutočnosť nemohol najvyšší súd preveriť, pretože v pripojenom administratívnom spise sa nenachádza tak pôvodný protokol, ani dodatočné platobné výmery, ani zrušujúce rozhodnutia žalovaného, nachádza sa v ňom len podnet na vykonanie opakovanej daňovej kontroly zo dňa 31.10.2008). Na základe tohto podnetu žalovaného vykonal správca dane opakovanú daňovú kontrolu, ktorú ukončil protokolom o opakovanej daňovej kontrole (ani tento protokol sa v spisovom materiály nenachádza). Následne vydal správca dane dodatočný platobný výmer č. 670/230/3019/11/Sed zo dňa 26.01.2011, ktorým vyrubil žalobkyni rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2005 v sume 6.333,59 eura a dodatočný platobný výmer č. 670/230/2925/11/Sed zo dňa 25.01.2011, ktorým vyrubil žalobkyni rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2005 v sume 2.009,12 eura v zmysle § 44 ods. 6 písm. b/ bod. 1 zákona o správe daní.

Je nepochybné, že v zmysle ustanovenia § 15 ods. 13 zákona o správe daní, je daňová kontrola ukončená prerokovaním protokolu s kontrolovaným daňovým subjektom alebo s jeho zástupcom. Dňom

nasledujúcim po dni prerokovania protokolu sa začína vyrubovacie konanie v zmysle § 44 ods. 1 zákona o správe daní. Je tiež nepochybné, že vyrubovacie konanie musí byť ukončené právoplatným rozhodnutím vo veci. V danom prípade, ako to vyplýva zo zhodných tvrdení oboch účastníkov správca dane vo veci dodatočný platobný výmer vydal, tento však bol rozhodnutím Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky na základe odvolania žalobkyne zrušený. Z tejto nepochybnej skutočnosti teda vyplýva, že vyrubovacie konanie po ukončení riadne daňovej kontroly na daň z pridanej hodnoty za rozhodujúce zdaňovacie obdobie nebolo ukončené právoplatným platobným ani dodatočným platobným výmerom.

Podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zákona o správe daní, ak sa u daňového subjektu vykoná daňová kontrola alebo opakovaná daňová kontrola, správca dane vydá do 15 dní od jej skončenia (§ 15 ods. 13) dodatočný platobný výmer, ak sa daň zistená po daňovej kontrole odlišuje od dane uvedenej v daňovom priznaní alebo dodatočnom daňovom priznaní alebo hlásení alebo dodatočnom hlásení alebo ak sa daň zistená po opakovanej daňovej kontrole odlišuje od dane vyrubenej správcom dane po daňovej kontrole, alebo ak sa odlišuje od rozdielu dane v dodatočnom platobnom výmere.

Vychádzajúc z citovaného ustanovenia, podľa názoru najvyššieho súdu, správca dane, po zrušení dodatočného platobného výmeru, resp. výmerov a po vrátení veci na ďalšie konanie, mal pokračovať vo vyrubovacom konaní preverení výsledkov daňovej kontroly v rámci konania o opravných prostriedkoch, a toto vyrubovacie konanie ukončiť vydaním právoplatného platobného výmeru alebo dodatočného platobného výmeru. Pokiaľ žalovaný v danom prípade vydal po zrušení dodatočných platobných výmerov pokyn na vykonanie opakovanej daňovej kontroly dopustil sa porušenia zákona. Správca dane nebol teda oprávnený vykonať opakovanú daňovú kontrolu v zmysle § 15b zákona o správe daní a pokiaľ správca dane vydal na základe tejto opakovanej daňovej kontroly dňa 26.01.2011 a 25.01.2011 dodatočný platobný výmer za zdaňovacie obdobie apríl a september 2007, možno tieto rozhodnutia považovať za nezákonné a rovnako nezákonné sú aj napadnuté rozhodnutia žalovaného.

Hmotnoprávnou stránkou žaloby, teda pokiaľ ide o druhú námietku žalobkyne, týkajúcou sa preukázania splnenia podmienok v zmysle § 49 ods. 1, 2 a § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH, sa najvyšší súd nemohol zaoberať, pretože preverenie preukázania udržania dôkazného bremena zo strany žalobkyne, bolo možné preveriť len posúdením protokolu o vykonaní daňovej kontroly a protokolu o vykonaní opakovanej daňovej kontroly, ktoré sa však v predložennom spisovom materiáli žalovaného nenachádzajú. Samotná táto skutočnosť je dôvodom na zrušenie napadnutých rozhodnutí v zmysle § 250j ods. 3 OSP. Ušlo pozornosti krajského súdu, že mu žalovaný zaslal nekompletný spisový materiál, obsahujúci len niektoré listiny a aj tie len vo fotokópií.

Na základe uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že rozsudok Krajského súdu v Trenčíne treba podľa § 250ja ods. 3 veta prvá OSP zmeniť a rozhodnutia žalovaného zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a rozhodnutie, pretože rozhodnutia vychádzali z neprávneho právneho posúdenia veci, v konaní bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí, ako aj pre ich nepreskúmateľnosť pre neúplnosť spisov žalovaného (§ 250j ods. 2 písm. a/, c/ a ods. 3 OSP). Správny orgán súc viazaný právnym názorom najvyššieho súdu (§ 250ja ods. 4 OSP) v ďalšom konaní, rešpektujúc príslušné procesnoprávne i hmotnoprávne predpisy, znova vo veci rozhodne tak, aby jeho rozhodnutie zodpovedalo zákonu včítane riadneho odôvodnenia.

Pre úplnosť veci, najvyšší súd poukazuje na to, že pokiaľ krajský súd spojil dve samostatné žaloby do jedného konania uznesením a to na pojednávaní súdu za prítomnosti právneho zástupcu, ktorá skutočnosť vplýva aj zo zápisnice z pojednávania, postupoval v súlade so zákonom. Krajský súd v takomto prípade nie je povinný vydať písomné vyhotovenie uznesenia o spojení vecí, keďže ide o procesné rozhodnutie, proti ktorému nie je prípustné odvolanie.

O náhrade trov celého súdneho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP a § 151 ods. 1 a 5 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP (v zmysle ich vyčíslenia právnym zástupcom v sume) 1.008,86 eura, ktorá suma pozostáva z

náhrady za zaplatený súdny poplatok 2 x 66 eur a z náhrady trov právnej služby za štyri úkony právnej služby vykonané v roku 2011 (prevzatie a príprava vrátane prvej porady s klientom 07.06.2011, spísanie žaloby 24.06.2011, zastupovanie na pojednávaní krajského súdu 19.10.2011, odvolanie proti rozsudku krajského súdu 06.12.2011) po 123,50 eura (§ 11 ods. 4, § 14 ods. 1 písm. a/, b/ a c/ vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), plus 4 krát režijný paušál po 7,41 eura (§ 16 ods. 3 vyhlášky), plus náhrada cestovného verejným dopravným prostriedkom (vlakom) z Košíc do Trenčína a späť, t. j. 2 x po 14,04 eura (v zmysle primeraného použitia § 73 ods. 2 vyhlášky č. 543/2005 Z. z.), náhrada za ubytovanie v Trenčíne v sume 79,90 eura (vzhľadom k tomu, že krajský súd určil termín pojednávania na čas 09:00 hod.), plus náhradu za premeškaný čas (8 polhodín) strávených cestou z Košíc na Krajský súd v Trenčíne a späť vo výške 8 x po 12,35 eura, t. j. v sume 98,80 eura (§ 17 ods. 1 vyhlášky). Vzhľadom k tomu, že právny zástupca je plátcom DPH, zvyšuje sa odmena a náhrady o daň z pridanej hodnoty 20 %, t. j. o sumu 146,14 eura (§ 18 ods. 3 vyhlášky). Náhradu trov celého konania je žalovaný povinný zaplatiť na účet JUDr. Eugena Kostovčika, advokáta v Košiciach do troch dní v zmysle § 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 479/2009 Z. z. bolo s účinnosťou od 01.01.2012 zrušené Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Banskej Bystrici, ktorého pôsobnosť a právomoci na úseku správy daní a poplatkov prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, podľa informácií poskytnutých Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky v Bratislave, t. č. pre oblasť správy daní a poplatkov pôsobiace na adrese Lazovná ulica č. 63, 974 01 Banská Bystrica, odvolací súd podľa § 107 ods. 4 OSP na strane žalovaného koná z vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e prípustné.